

РЕШЕНИЕ

№ 1841

гр. София, 22.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 7 състав, в
публично заседание на 20.02.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маруся Йорданова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **2435** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на Дял трети, Глава деветнадесета от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).
Образувано е по жалба на „СКАПТОБАРА“ ООД с ЕИК[ЕИК], с адрес за кореспонденция [населено място], [улица] и електронни адреси: [електронна поща], [електронна поща] и [електронна поща], чрез адвокат Д. Д. П., в качеството на упълномощено лице, срещу Ревизионен акт № Р-22220420005301-091-001/30.09.2021 г., издаден от М. Й. С. – орган, възложил ревизията, и Б. В. М. – ръководител на ревизията и потвърден с Решение № 1987/29.12.2021 г. на Директора на Дирекция „ОДОП“, с който са определени допълнителни задължения за данък добавена стойност (ДДС) в общ размер на 39 556,18 лв., както и в частта на извършеното увеличение на счетоводния финансов резултат произтичащи от установени допълнителни задължения за корпоративен данък по Закона за корпоративното подоходно облагане /ЗКПО/ в размер на 19 790,10 лв. и лихви за просрочие в общ размер на 16 317,41лв.

Счита, че РА е необоснован и незаконосъобразен, поради съществено нарушение на административнопроизводствените правила, в противоречие с материалноправните разпоредби и несъответствие с целта на закона. Счита, че реалността на доставките се доказва с представените в хода на ревизията писмени доказателства, а процесните фактури са издадени законосъобразно към момента на възникване на данъчното събитие, т.е. налице е данъчен документ, съставен в съответствие с изискванията на чл.114 от ЗДДС и е изпълнено условието на чл.71, ал.1, т. 1 от ЗДДС. Позовава се на

съдебна практика. Искането до съда е за отмяна на оспорения ревизионен акт.

В съдебно заседание, жалбоподателят се представлява от адв. К., която поддържа жалбата и моли да бъде уважена. Претендира за присъждане на сторените по делото разноси, за което представя списък по чл.80 ГПК. Ответникът - директор на Дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика" при Централно управление на Националната агенция за приходите, чрез юрк. А., оспорва жалбата изцяло, като претендира законосъобразност на РА. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не се представлява и не изразява становище.

По фактите.

Жалбоподателя „СКАПТОБАРА“ ООД през ревизирия период е извършвал основен предмет на дейност: Ресторантьорство, търговия с хранителни и селскостопански стоки. „Скаптобара“ е верига заведения за бързо хранене, с обекти основно в [населено място] и един в - [населено място]. В заведенията на „Скаптобара“ се предлагат основно бургери, картопки, салати, безалкохолни и алкохолни напитки /бира/.

Със заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) № Р-22220420005301-020-001/02.09.2020 г. е възложено извършването на ревизия на „СКАПТОБАРА“ ООД за установяване на задълженията по ЗДДС за данъчни периоди от 01.06.2017 г. до 31.07.2020 г. и за задълженията за корпоративен данък по ЗКПО за данъчни периоди от 01.01.2016 г. до 31.12.2019 г. Заповедта е връчена на 11.09.2020 г. по реда на чл. 29, ал. 4 от ДОПК на декларирания от дружеството електронен адрес за кореспонденция [електронна поща]. На основание чл. 114, ал. 1 от ДОПК, считано от тази дата тече определеният 3 - месечен срок за извършване на ревизията и изтича на 11.12.2020 г. По реда на чл. 113, ал. 3 във връзка с чл. 114, ал. 2 от ДОПК, срокът е продължен до 09.07.2021 г. със Заповед за изменение на ЗВР № Р22220420005301-020-002/07.12.2020 г. и Заповед за изменение на ЗВР № Р-22220420005301-020-003/04.02.2021 г.

Всички заповеди по хода на производството са издадени от М. Й. С., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., оправомощена на основание чл. 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК със Заповед № РД-01-128 от 18.02.2020 г. на директора на ТД на НАП С..

Процесната ревизия е първа за спорните периоди и вид данъчно задължение.

1. По отношение на облагането по ЗДДС било установено следното:

В ревизионното производство е установено, че през ревизирия период дружеството е упражнило право на приспадане на данъчен кредит в общ размер на 39 556,18 лв. по фактури, издадени от „ВИТОША ФРУТ“ ЕООД с ЕИК], „КОНСУЛТИНГ И МЕДИА БГ“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], „БОКИ-94“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] и „КОИН ФАКТОРИ“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], както следва:

За данъчни периоди от м. 06.2017 г. до м. 01.2017 г. е отказано правото на данъчен кредит общо в размер на 24 359,75 лв. по фактури, издадени от „ВИТОША ФРУТ“ ЕООД.

За данъчни периоди от м. 02.2019 г. до м. 06.2019 г. е отказано правото на данъчен кредит общо в размер на 8 776,30 лв. по фактури, издадени от „КОНСУЛТИНГ И МЕДИА БГ“ ЕООД

За данъчни периоди от м. 07.2019 г. до м. 10. 2019 г. не е признато правото на приспадане на данъчен кредит общо в размер на 5 174,56 лв. по фактури, издадени от

„БОКИ-94“ ЕООД.

За данъчен период м. 11.2019 г. не е признато правото на приспадане на данъчен кредит общо в размер на 1 121,32 лв. по фактури, издадени от „КОИН ФАКТОРИ“ ЕООД

Фактурите от горните дружества по които е отказано правото на данъчен кредит са за доставки на плодове и зеленчуци.

На основание чл. 45 от ДОПК, са извършени насрещни проверки на спорните доставчици. Резултатите от проверките са обективирани в протоколи за извършени насрещни проверки /ПИНП/, приложени като доказателства по преписката.

До дружествата са адресирани искания за представяне на документи и писмени обяснения от задължено лице. По реда на чл. 32 от ДОПК е връчено искането за представяне на документи на „ВИТОША ФРУТ“ ЕООД. По реда на чл. 29, ал. 4 от ДОПК са връчени исканията за представяне на документи на „КОНСУЛТИНГ И МЕДИА БГ“ ЕООД и „БОКИ-94“ ЕООД.

От страна на дружествата „ВИТОША ФРУТ“ ЕООД, „КОНСУЛТИНГ И МЕДИА БГ“ ЕООД и „БОКИ-94“ ЕООД не са отговорили на редовно въчените им искания и не са представили доказателства за реалността на доставките по издадените към ревизираното лице фактури, в това число: за произхода на стоката, за осчетоводяване на приходи от продажбите, начисляване на ДДС по фактурите и др.

По електронен път е връчено искането за представяне на документи на четвъртия спорен доставчик - „КОИН ФАКТОРИ“ ЕООД. В отговор на искането по пощата, са изпратени само копия от фактурите и извлечения от сметки 411 и 702 за м.11.2019 г. Съгласно представените счетоводни справки, сумите по фактурите не са платени. Извършена е справка относно отчитане на продажбите с ЕКАФП, при която е констатирано, че за дните на издаване на фактурите не са отчетени продажби.

От „КОИН ФАКТОРИ“ ЕООД не са представени изисканите доказателства: за търговски обект и/или складови бази, за кадрова и техническа обезпеченост за извършени на доставките, за стокови наличности и произход на стоката, за водена кореспонденция и др.

Относно доставчиците „ВИТОША ФРУТ“ ЕООД и „БОКИ-94“ ЕООД ревизиращият екип е констатирал, че не са включили в дневниците за продажби и справките декларации /СД/ по ЗДДС част от фактурите, по които ревизираното лице е ползвало данъчен кредит.

„КОНСУЛТИНГ И МЕДИА БГ“ ЕООД и „КОИН ФАКТОРИ“ ЕООД не са отразили фактурите, по които ревизираното лице е ползвало данъчен кредит в дневниците за продажби и СД за съответните периоди - съответно данъкът по фактурите не е начислен и внесен в приход на РБ.

За периодите на издаване на процесните фактури „ВИТОША ФРУТ“ ЕООД е декларирало трудови договори за лица назначени на длъжности „пласьор на стоки“ и „специалист с контролни функции търговия“. „КОНСУЛТИНГ И МЕДИА БГ“ ЕООД е декларирало трудови договори за длъжности: „организатор работа с клиенти“, „работник строителство“ и „офис мениджър“. „БОКИ-94“ ЕООД е декларирало трудови договори за длъжности „работник стрийтелство“, „общ работник“ и „търговски представител“, а „КОИН ФАКТОРИ“ ЕООД - за длъжности „сервитьор“ и „готвач“.

Спорните доставчици са deregистрирани по инициатива на органи по приходите на основание чл. 176 от ЗДДС, съответно: „ВИТОША ФРУТ“ ЕООД - от 02.05.2019 г.,

„КОНСУЛТИНГ И МЕДИА БГ“ ЕООД - от 05.06.2019 г., „БОКИ 94“ ЕООД - от 03.07.2020 г. и „КОИН ФАКТОРИ“ ЕООД - от 28.11.2019 г.

С възражението срещу РД от страна на настоящия жалбоподател „СКАПТОБАРА“ ООД са представени копия на фактури, стокови разписки, фискални бонове, както и две писмени обяснения на негови служители.

Органите по приходи са приели, че представените с възражението доказателства не са нови и същите са били прегледани и преценени още при проверката в счетоводството на ревизираното дружество, документирана с Протокол №1611543/07.07.2021 г.

В резултат на извършените процесуални действия и след анализ на събраните доказателства, органите по приходите са отказали на жалбоподателя правото на приспадане на данъчен кредит по фактурите, издадени от „ВИТОША ФРУТ“ ЕООД, „КОНСУЛТИНГ И МЕДИА БГ“ ЕООД, „БОКИ-94“ЕООД и „КОИН ФАКТОРИ“ ЕООД, предвид липсата на предпоставките на чл. 68, ал. 1, т. 1 и 2 от ЗДДС във връзка с чл. 25 и чл. 6 от закона, с мотиви за липса на реални доставки на стоки.

2. По отношение на облагането по ЗКПО

Ревизиращият екип е установил, допълнителни задължения за корпоративен данък за довносяне общо в размер на 19 790,10 лв. и лихви за просрочие – 4 621,97 лв.

Посочено е, че допълнително установените задължения са резултат от увеличение на счетоводния резултат на основание чл.26, т.2 от ЗКПО във връзка с чл.10, ал.1 от ЗКПО, с осчетоводените разходи по фактурите от „ВИТОША ФРУТ“ ЕООД, „КОНСУЛТИНГ И МЕДИА БГ“ ЕООД, „БОКИ-94“ЕООД и „КОИН ФАКТОРИ“ ЕООД. Освен с разходите по фактурите, по които е отказан данъчен кредит при ревизията са увеличени счетоводите финансови резултати за 2016 г. и за 2017 г. и с разходи по опростени фактури, издадени от „СТУПИ 1 ЕООД с ЕИК[ЕИК], по периоди както следва: за 2016 г.- 242,60 лв. и за 2017 г. - 512,80 лв.

Органите по приходи са се позовали на констатациите от процесния РА в частта по ЗДДС и са обосновавали, че фактурите от „ВИТОША ФРУТ“ ЕООД, „КОНСУЛТИНГ И МЕДИА БГ“ ЕООД, „БОКИ-94“ЕООД и „КОИН ФАКТОРИ“ ЕООД не документират реално извършени стопански операции.

Извършена е насрещна проверка на „СТУПИ 1“ ЕООД и с протокола за насрещна проверка е установено, че дружеството не се намира на декларирания адрес за кореспонденция. Поради това искането за представяне на документи е връчено по реда на чл. 32 от ДОПК. Както от „СТУПИ 1“ ЕООД, така и от ревизираното лице не са представени документи и писмени обяснения за реално извършени стопански операции.

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/ №Р-22220420005301-092-001/19.07.2021 г., връчен електронно на 20.08.2021 г., ведно с доказателствата. Жалбоподателят е подал възражение по реда на чл. 117, ал. 5 от ДОПК с вх. № 53-00-3050#3 /17.09.2021 г., което е прието за неоснователно.

Ревизията приключва с Ревизионен акт /РА/ №Р-22220420005301-091-001/ 30.09.2021 г., издаден от М. Й. С. – орган, възложил ревизията, и Б. В. М., на длъжност главен инспектор по приходите – ръководител на ревизията. РА е връчен електронно на 08.10.2021 г.

Същият е оспорен и потвърден с Решение 1987/29.12.2021 г.

Ревизионният акт е оспорен и по съдебен ред с жалбата, по която е образувано настоящото дело.

За установяване на обективната истина по делото и проверка на спорните

обстоятелства, съдът по искане на жалбоподателя е допуснал изслушване на две съдебно-счетоводни експертизи, като едната не е приета и е назначена втора такава, като съдът кредитира заключението на вещото лице в съвкупност с останалите доказателства по делото, като обективно и безпристрастно дадено и неоспорено от страните. Констатациите на вещото лице ще бъдат подробно разгледани по – надолу в решението.

По приложимото право.

В съдебното производство, съгласно нормата на чл.160, ал.2 от ДОПК, съдът преценява законосъобразността и обосноваването на ревизионния акт, като проверява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му. Съдът приема, че обжалвания ревизионен акт е издаден от компетентен орган по приходите, по смисъла на чл.118, ал.2 и чл.119, ал.2 от ДОПК. Спазена е формата по чл.120, ал.1 от ДОПК. От приложените по административната преписка доказателства се установяват обстоятелствата по спазване процедурата по образуване и развитие на производството пред административния орган. При постановяването на оспорения РА не се констатира допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да са довели до нарушаване правото на защита на оспорващото дружество.

Ревизията е възложена от компетентен орган съгласно издадената заповед от директора на ТД на НАП - С.. РА е издаден в предвидената от закона писмена форма. Спазен е и срокът за издаване, както на РА, така и на РД. Задълженото лице е надлежно уведомено за започване на производството и неговото приключване. Съдът не установи да са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да доведат до законосъобразност на оспорения административен акт и съответно неговата отмяна.

За резултатите от данъчната ревизия е съставен РД при спазване на установения в закона срок (до 14 дни от датата на приключване на ревизията), който надлежно и в срок е връчен на представляващ дружеството – жалбоподател.

В законоустановения срок по чл.117, ал.5 от ДОПК е постъпило възражение срещу доклада. Въз основа на установените с доклада данни, ревизията е приключила с издаване на оспорения РА от органа по приходите. РА е връчен надлежно. По изложените съображения съдът приема, че не е допуснато съществено процесуално нарушение, ограничаващо правото на защита на данъчно задълженото лице.

Ревизионният акт е издаден в писмена форма и съдържа предвидените в чл.120, ал.1 от ДОПК задължителни реквизити – името и длъжността на органа, който го издава, номер и дата, данни за ревизираното лице, обхвата на ревизията, извършените действия в ревизионното производство, мотиви за издаването му, разпоредителна част, в която са определени задълженията на ревизираното лице, пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва, подпис на органа по приходите, който го е издал. Към оспорения ревизионен акт е приложен и РД, като неразделна негова част. При издаване на ревизионния акт, органът по приходите е спазил процесуалноправните разпоредби на ДОПК и ревизионното производство е приключило в зададения срок.

По материалната законосъобразност на ревизионния акт.

1. Относно определените задължения по ЗДДС.

Предметът на спор между страните са непризнато право на приспадане на данъчен кредит в общ размер на 39 556,18 лв., по фактури издадени от „ВИТОША ФРУТ“ ЕООД, „КОНСУЛТИНГ И МЕДИА БГ“ ЕООД, „БОКИ-94“ ЕООД и „КОИН

ФАКТОРИ“ ЕООД, предвид липсата на предпоставките на чл. 68, ал. 1, т. 1 и 2 от ЗДДС във връзка с чл. 25 и чл. 6 от закона, с мотиви за липса на реални доставки на стоки.

Правните норми, които уреждат обществените отношения относно упражняването на правото на приспадане на данъчен кредит се съдържат в разпоредбите на чл. 68 - 72 от ЗДДС.

Предвид събраните доказателства в хода на ревизията и в настоящото съдебно производство, съдът намира, че неправилно е приложен материалният закон по отношение на горесцитираните фактури. Съображенията за това са следните.

Отказът на право на данъчен кредит е в резултат на недоказани доставки на стоки по смисъла на чл. 6 от ЗДДС. Наличието на доставка (данъчно събитие) е основополагаща предпоставка за задействане механизма както на начисляване (изискуемостта) на данък добавена стойност, така и за възникване на правото на приспадане на данъчен кредит, доколкото наличието на реална доставка на стока по смисъла на чл. 6 от ЗДДС е кумулативно условие за възникване правото на данъчен кредит (В т.см. Решение № 3178 от 15.03.2017 г. по адм. д. № 4707/2016 г. на ВАС, I отд.).

С определеното по доклада на делото съдът е разпределил доказателствената тежест. В тежест на административния орган е да установи фактическите констатации в ревизионния акт, послужили като основание за определяне на дължимите от ревизираното лице задължения за ДДС. Наличието на кумулативните условия за възникване на право на данъчен кредит по смисъла на чл. 69 и сл. от ЗДДС, респективно отсъствието на някоя от хипотезите по чл. 70 от ЗДДС, които възпрепятстват възникването му, са факти от обективната действителност, наличието или отсъствието, на които е свързано с възникването на благоприятни последици за оспорващото дружество - възникване на право на данъчен кредит по конкретно посочените фактури. В тежест на задълженото лице е да докаже положителния факт - наличието на условията за възникване на право на данъчен кредит, респективно отсъствието на някоя от хипотезите по чл. 70 от ЗДДС. Изходящият относим факт за приложимостта на цитираните разпоредби от ЗДДС е установяването на реално осъществени доставки на стоки и услуги. Страните не са възразили по доклада и разпределената от съда доказателствена тежест.

В нормата на чл. 68, ал. 1, т. 1 от ЗДДС е дадено определение за данъчен кредит, като това е сумата на данъка, която регистрирано лице има право да приспадне от данъчните си задължения по този закон за получени от него стоки или услуги по облагаема доставка, като в ал. 2 на същата разпоредба е уточнено, че правото на приспадане възниква, когато данъкът е станал изискуем. С разпоредбата на чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС, упражняване правото на приспадане на данъчен кредит е обвързано с условието стоките и услугите да се използват за целите на извършваните от регистрираното лице облагаеми доставки. Легалната дефиницията за облагаема доставка е дадена в чл. 12, ал. 1 от ЗДДС, а именно: всяка доставка на стока или услуга по смисъла на чл. 6 и чл. 9, когато е извършена от данъчно задължено лице по този закон и е с място

на изпълнение на територията на страната, както и доставката, облагаема с нулева ставка, извършена от данъчно задължено лице, освен в случаите, в които този закон предвижда друго.

С разпоредбите на чл. 25 и чл. 68, ал. 2 от ЗДДС, законодателят е транспонирал нормите на чл. 167 и чл. 63 от Директива 2006/112/ЕО. Трайната практика на Съда на Европейския Съюз (СЕС) изисква *установяването на осъществена действителна облагаема доставка* и да е издадена фактура за нея, за да възникне право на приспадане на данъчен кредит за получателя, като правото на приспадане на данъчен кредит не може да бъде ограничавано без да са налице данни за някаква форма на злоупотреба от данъчно задълженото лице.

Според жалбоподателя по всяка от процесните фактури има изпълнение в съответствие с изискванията на възложителя, т.е. осъществена е реална доставка.

Съдът споделя тези доводи, по отношение на горесцитираните фактури.

Основната дейност на ревизираното лице през процесния период е производство и продажба на електрическа енергия в собствена фотоволтаична електроцентрала на територията на страната и е прилагало общия ред за облагане по ЗДДС на тези доставки с 20% ДДС. ДОПК не съдържа особени правила относно разпределението на доказателствената тежест в производството по ревизия по общия ред на чл. 112–120 ДОПК, поради което субсидиарно приложение намират правилата за доказване, установени в АПК и ГПК (арг. от § 2 ДР на ДОПК). „Скаптобара” ООД черпи право на приспадане на данъчен кредит от спорните фактури, претендирайки го по съдебен ред след отказ за признаването му по ревизионния акт, поради което на основание чл. 154, ал. 1 ГПК и чл. 170, ал. 2 АПК вр. § 2 от ДР на ДОПК негова е тежестта да докаже всички факти, на които основава искането си за признаване на това право, за да установи, че са изпълнени условията за възникването и упражняването му. Неизпълнението на задължението на ответника по доказателствата не освобождава дружеството-жалбоподател от тежестта да докаже наличието на всички предпоставки за съществуването на твърдяното от него право. Жалбоподателят не може да се позове на проявена от ответника пасивност при попълване на делото с доказателства и по този начин да цели освобождаване от собственото си задължение за провеждане на пълно доказване на обстоятелствата, съставляващи основание на претенцията му за признаване на право на приспадане на данъчен кредит. Единствено жалбоподателят носи тежестта да докаже реалността на доставките по процесните фактури, тъй като той твърди положителния факт, че такива доставки са осъществени и именно в това твърдение се състои възражението му срещу незаконосъобразността на РА в обжалваната част. Същият следва да проведе пълно доказване на своето оспорване, като създаде сигурно убеждение у решаващия орган в съществуването на фактите и връзките между фактите. В съответствие с разпределението на доказателствената тежест както административният решаващ орган, така и съдът, имат правото, но и

задължението да приемат за ненастъпили тези правни последици, чийто юридически факт не е доказан.

Доказателствената тежест в производството е указана от съда с протокол от 06.06.2022 г., като на страните е предоставена възможност да предприемат съответните процесуални действия.

В съответствие с нормата на чл. 6, ал. 1 ЗДДС доставка на стока е прехвърляне на правото на собственост или друго вещно право върху стока, а такава по чл. 5, ал. 1 ЗДДС е всяка движима вещ. Аналогично е и легалното определение, дадено в чл. 14, ал. 1 от Директива 2006/112/ЕО, според което доставка на стоки е прехвърлянето на правото на разпореждане с материална вещ като собственик. Съгласно чл. 9, ал. 1 ЗДДС доставка на услуга е всяко извършване на услуга. Облагаема според чл. 12, ал. 1 ЗДДС е доставката на стока или услуга, извършена от данъчно задължено лице с място на изпълнение на територията на страната. Извършаването ѝ е данъчно събитие (чл. 25, ал. 1 ЗДДС), което в съответствие с чл. 25, ал. 2 ЗДДС възниква на датата, на която собствеността на стоката е прехвърлена, а услугата е извършена. Тогава съгласно чл. 25, ал. 6, т. 1 ЗДДС данъкът за извършената облагаема доставка става изискуем и възниква задължение на регистрираното лице да го начисли. Едновременно с настъпване на изискуемостта на данъка на основание чл. 68, ал. 2 ЗДДС и чл. 167 от Директива 2006/112/ЕО възниква правото на приспадането му.

Съгласно чл. 68, ал. 1, т. 1 ЗДДС данъчният кредит е сумата на данъка, която регистрирано лице има право да приспадне от данъчните си задължения по този закон, за получени от него стоки или услуги по облагаеми доставки. Определяйки предпоставките за възникване на право на приспадане на данъчен кредит, националният законодател, транспонирайки чл. 168, б. "а" от Директива 2006/112/ЕО, в нормата на чл. 69, ал. 1, т. 1 ЗДДС е уредил право на регистрирано лице да приспадне данъка за стоките или услугите, използвани за целите на извършваните от него облагаеми доставки, които стоки или услуги са му доставени или предстои да му бъдат доставени от доставчик, регистриран по този закон.

След като са налице предпоставките за възникването му, вече породеното право на приспадане на данъчен кредит по чл. 68, ал. 1, т. 1 вр. чл. 69, ал. 1, т. 1 ЗДДС подлежи на упражняване при условието по чл. 71, т. 1 ЗДДС - данъчно задълженото лице да притежава фактура, съставена в съответствие с чл. 114–115 ЗДДС с посочен на отделен ред данък за доставка на стоки или услуги, по които то е получател.

По аргумент от чл. 25, ал. 2 ЗДДС без реално извършена доставка на стока по смисъла на по чл. 6/9, ал. 1 ЗДДС данъчно събитие по чл. 25, ал. 1 ЗДДС не настъпва, респективно – не възниква изискуемост на данъка в хипотезата на чл. 25, ал. 6, т. 1 ЗДДС, а оттам – по аргумент от чл. 68, ал. 2 ЗДДС, не възниква и функционално свързаното право на приспадане на данъчен кредит по чл. 68, ал. 1, т. 1 ЗДДС, поради което същото не може да бъде упражнено дори при

наличие на хипотезата на чл. 71, ал. 1, т. 1 ЗДДС (аналогична на чл. 178, б.”а” от Директива 2006/112/ЕО).

От горния анализ се установява, че възникването на правото на приспадане на данъчен кредит по ЗДДС е обусловено от:

- качествата данъчнозадължено лице на доставчика и на получателя /вж. т. 25 от решението на СЕС по дело С-18/13/;
- своенето на данъчния документ от получателя – чл. 71, т. 1 ЗДДС;
- получаването на стоките/услугите по доставката /“...действителното извършване на облагаемата сделка...” според т. 30 от решението на СЕС по дело С-642/11/;
- отреждането на полученото за икономическата дейност на ДЗЛ /така т. 36 от решението на СЕС по дело С-153/11/.

В процесния случай по мотиви, изложени по-долу, съдът намира за доказани всички така очертани правнозначими предпоставки.

В множество свои решения СЕС – напр. Решение от 06.12.2012 г. по дело С-285/11, Решение от 31.01.2013 г. по дело С-643/11 и др., приема, че за да се признае право на данъчен кредит е необходимо първо да се провери дали доставките са реално осъществени в съответствие с правилата за доказване по националното право. В решение на СЕС от 6 декември 2012 г. по дело С-285/11 г. изрично е посочено, че за да се установи, че на основание на процесните доставки на стоки е налице правото на приспадане, е необходимо да се провери дали последните са били реално осъществени и дали съответните стоки са били използвани от получателя за извършването на облагаеми сделки. В т. 32 е записано: „Запитващата юрисдикция е задължена в съответствие с правилата за доказване, установени в националното право, да извърши глобална преценка на всички елементи и фактически обстоятелства по делото“. „Ако в резултат от тази преценка се установи, че разглежданите в главното производство доставки на стоки са реално осъществени и впоследствие тези стоки са били използвани за целите на неговите облагаеми сделки, по принцип правото на приспадане не би могло да бъде отказано (т. 33).

От изложеното следва, че за да се признае правото на приспадане на ДДС, е необходимо стоките или услугите да са реално получени и да са използвани за целите на облагаеми сделки. От друга страна в т. 37 съдът допълва, че националните административни и съдебни органи следва да откажат да признаят право на приспадане, ако въз основа на обективни данни се установи, че се прави позоваване на това право с измамна цел или с цел злоупотреба. Това е така, когато самото данъчнозадължено лице извършва данъчна измама. Действително в такъв случай не са изпълнени обективните критерии, на които се основават понятията за доставка на стоки или услуги, извършена от данъчнозадължено лице в това качество, и за икономическа дейност (т. 38). Това означава, че ако след преценка на всички елементи и фактически обстоятелства по делото, не може да се направи извод за действително предадени и получени от доставчика и получателя стоки и услуги, то правото

на приспадане не следва да се признае.

Върховният административен съд нееднократно подчертава разликата между сделка в гражданскоправен смисъл и доставка за целите за данъчното облагане – разграничение, нормативно проведено в ЗДДС и Директива 2006/112/ЕО, които последователно си служат само с понятието “доставка”, не и “сделка”. Докато в гражданскоправен аспект е необходимо и достатъчно съгласието на страните по съществените условия на сделката, за да са облигационноправно обвързани от нея, за доставка по чл. 6, ал. 1 ЗДДС и чл. 14, ал. 1 Директива 2006/112/ЕО се изисква да е настъпило и вещно-транслативното правно действие. При доставки на движими вещи, определени по рода си (каквито са процесните), този правен ефект ще е настъпил, ако правото на собственост върху тях е прехвърлено от доставчика с предаването им на получателя (което в настоящия случай остана недоказано) с оглед придобиването му по разпоредителна правна сделка по чл. 77, пр. 1 ЗС вр. чл. 24, ал. 2 ЗЗД или чрез добросъвестно владение от несобственик по чл. 77, пр. 3 вр. чл. 78, ал. 1 ЗС.

За пълнота на изложеното следва да се отбележи, че произходът на стоките не е обективен признак за доставка по чл. 6, ал. 1 ЗДДС и чл. 14, ал. 1 от Директива 2006/112/ЕО, нито е предпоставка за възникването или упражняването на право на приспадане на данъчен кредит. Съответно недоказването на произхода не означава автоматично, че стоката липсва и не може да е предмет на разпоредителна сделка. Доказването на произхода, обаче може да е индиция за физическото съществуване на стоките като обекти на собственост, годни като такива да бъдат прехвърляни. Подобни индиции биха могли да обезпечат тежаштото върху ответника непълно насрещно доказване и са важен информационен източник при липсата на преки доказателства за реалност на извършената доставка.

С цел изясняване на спорните обстоятелства по делото съдът е назначил ССЕ със задачи поставени от пълномощника по делото.

Експертът е посочил, че в досието по делото за посочените доставчици са приложени 17 бр. папки за периода от 2017г. до 31.07.2020г. - първичните счетоводни документи фактури за доставки, придружени от стокови разписки. Тези документи не са подписани от длъжностни лица за приемане и предаване на стоката в съответния обект - склад. Приложени са разпечатки на сметки 401-доставчици, 302 - материални запаси, 501 -каса и касови бонове за разплатени фактури към доставчици, с-ки от гр. 60 разходи - по елементи, 503 - банка, с-ка 453 -начисления на ДДС с 20 % , главна книга за осчетоводяване по всички счетоводни сметки в сметкоплана на дружеството, амортизационни отчисления по годишни квоти, начислени и осчетоводени заплати и осигуровки , договори за наем на помещения, обяснителни записки и други документи от стопанската дейност на дружеството „СКАПТОБАРА,, ООД. Вещото лице е установило, че за доставките на всеки от разглежданите доставчици „Витоша фрут „ЕООД, „Консултинг и медиа БГ,, ЕООД, „Боки - 94,, ЕООД, „КОИН Фактори „ЕООД и „ Ступи 1 ,, ЕООД са представени необходимите първични счетоводни

документи по смисъла на Закона за счетоводството фактури, касови бонове и стокови разписки за извършените доставки. Стокови разписки са представени по отношение на доставките на „Витоша фрут“ ЕООД и „Консултинг и медиа БГ“ ЕООД. Данъчните фактури съдържат начисления ДДС на отделен ред и са съставени съгласно изискванията на чл. 114 ЗДДС.

За доставките на всеки от процесите доставчици са представени необходимите вторични счетоводни документи, като счетоводни регистри, справки - декларации по ДДС, дневници за продажби и покупки.

По нататък в експертната става ясно, че в офиса на счетоводната фирма, обслужваща дружеството, са представени платежните банкови документи за 2019г. от разплащанията с „Боки - 94“ ЕООД и „Коин фактори“ ЕООД. За останалите доставчици са налични касови бонове за извършените плащания. В представените аналитични регистри по счетоводните сметки на „СКАПТОБАРА“ ООД са отразени всички фактури на посочените доставчици. Във връзка с установеното, експертът е заключил, че фактурите по продажбите, декларирани към НАП, са отразени и при доставчиците.

Подробна справка относно декларирани/ недеklarирани фактури, данъчна основа и ДДС, както и справка по години, се съдържа в Справка - Приложение № 1 към настоящото заключение.

За изясняване на данъчната основа и начисления ДДС във въпросните фактури са извършени насрещни проверки на „БОКИ-94“ ЕООД, и „Коин фактори“ ЕООД. Съгласно наличните по делото документи от проверките, издадените от тези доставчици фактури са отразени в сметки 411 и 702.

Експертът е посочил и размера на отказания данъчен кредит по доставчици съгласно Ревизионния доклад /неразделна част от Ревизионния акт/ и справката към него, както следва:

„Витоша фрут“ ЕООД - непризнат данъчен кредит 23 844.30 лв.; „Консултинг и медиа БГ“ ЕООД - 8197.13 лв.; „БОКИ-94“ ЕООД - 6393.41 лв.; „Коин фактори“ ЕООД - 1121.32 лв.

Съгласно представената справка от системата на НАП за декларираните продажби към „СКАПТОБАРА“ ООД за данъчен период 2017г.- 2020г. на доставчиците „Витоша фрут“ ЕООД, „БОКИ-94“ ЕООД, „Консултинг и Медиа БГ“ ЕООД и „Коин Фактори“ ЕООД:

Фактури, които не са декларирани от „Витоша фрут“ ЕООД за периода от 06.2017 до 01.2019г. - ДО-11 662,13лв.

Фактури, които не са декларирани от „Витоша фрут“ ЕООД за периода от 06.2017 до 01.2019г - ДДС-2 432,87лв.

Фактури, които не са декларирани от „Д.-94“ ЕООД за периода от 06.2019 - 10.2019 - ДО-24 207,06лв.

Фактури, които не са декларирани от „БОКИ-94“ ЕООД за периода от 06.2019 - 10.2019 - ДДС-4 841,40 лв.

Фактури, които не са декларирани от „Коин Фактори“ ЕООД за 11.2019 - ДО - 5 606,62лв. Фактури, които не са декларирани от „Коин Фактори“ ЕООД за

11.2019 - ДДС - 1 121,32лв. Фактури, които не са декларирани от „Консултинг и Медиа БГ“ ЕООД за периода от 12.2018 до 06.2019-ДО-40 985,73 лв.

Фактури, които не са декларирани от „Консултинг и Медиа БГ“ ЕООД за периода от 12.2018 до 06.2019 - ДДС-8 197,13 лв.

„Витоша Фрут“ ЕООД:

Декларирани от „СКАПТОБАРА“ ООД покупки за периода от 06.2017 до 01.2019 г - ДО-118 511,51лв.

Декларирани от „СКАПТОБАРА“ ООД покупки за периода от 06.2017 до 01.2019 г - ДДС-23 801,67 лв.

Декларирани от „Витоша фрут“ ЕООД продажби за периода от 06.2017 до 01.2019г- ДО-106 849,38 лв.

Декларирани от „Витоша фрут“ ЕООД продажби за периода от 06.2017 до 01.2019г - ДДС-21 368.

Декларирани от „СКАПТОБАРА“ ООД покупки за периода от 06.2019 - 10.2019 - ДО-31 967,13лв.

Декларирани от „СКАПТОБАРА“ ООД покупки за периода от 06.2019 - 10.2019 - ДДС - 6 393,41лв.

Декларирани от „БОКИ-94 „ЕООД продажби за периода от 06.2019 - 10.2019 - ДО - 7 760,07лв. Декларирани от „БОКИ-94 „ЕООД продажби за периода от 06.2019 - 10.2019 - ДДС - 1 552.01 лв. „Коин Фактори“ ЕООД:

Декларирани от „СКАПТОБАРА“ ООД покупки за 11.2019 - ДО - 5 606,62 лв.

Декларирани от „СКАПТОБАРА“ ООД покупки за 11.2019 - ДДС - 1 121,32 лв.

Декларирани от „Коин Фактори“ ЕООД продажби за 11.2019 - ДО - 0,00лв

Декларирани от „Коин Фактори“ ЕООД продажби за 11.2019 - ДДС - 0,00лв

„Консултинг и Медиа - БГ“ ЕООД:

Декларирани от „СКАПТОБАРА“ ООД покупки за периода от 12.2018 до 06.2019 - ДО-40 985,73лв

Декларирани от „СКАПТОБАРА“ ООД покупки за периода от 12.2018 до 06.2019 - ДДС-8197,13лв.

Декларирани от „Консултинг и Медиа - БГ“ ЕООД продажби за периода от 12.2018 до 06.2019 - ДО - 0,00лв.

Декларирани от „Консултинг и Медиа - БГ“ ЕООД продажби за периода от 12.2018 до 06.2019 - ДДС - 0,00лв.

Подробна справка относно декларирани/недекларирани фактури, данъчна основа и ДДС, както и справка по години, се съдържа в Справка - Приложение № 1 към настоящото заключение. Посочил е и кои са били доставчиците за процесите видове стоки - зеленчуци, плодове и чедър на „СКАПТОБАРА“ ООД през процесите данъчни периоди м.06-12.2017г, 01-12.2018г.,01-11.2019г., а именно - през 2017 г. и 2018 г. са „Витоша фрут“ ЕООД и „К. и медиа БГ“ ЕООД; - през 2019г. са „БОКИ-94“ ЕООД , „Витоша фрут“ ЕООД, „К. и медиа БР“ ЕООД и „Коин фактори“ ЕООД.

В заключение вещото лице е посочило, че в основната дейност на „Скаптобара“ ООД е ресторантьорство, доставка на храна и кетъринг услуги. Основните

продукти, предлагани в ресторантите от веригата „Скаптобара“ са бургери, приготвяни по рецептура, утвърдена от мениджмънта на Дружеството, безалкохолни и спиртни напитки (бира).

В досието по делото и съгласно прегледаната в счетоводството информация са налице данни за влагането на материалите, закупени по процесните фактури от „Витоша фрут“ ЕООД, „Консултинг и медиа БГ“ ЕООД, „БОКИ-94“ ЕООД и „Коин фактори“ ЕООД в изписаната произведена от „СКАПТОБАРА“ ООД продукция - бургери, салати, фрешове и др. Тези констатации на вещото лице се потвърдиха и от проведените разпити на свидетели по делото. От свидетелските показания на Р. Т. Ф. се установява, че от средата на януари 2019 година до 2021 година бях назначен в „Скаптобара“ ООД на позиция управител. Пояснява, че е малко ресторантче, бистро, заведение за бързо хранене. Задълженията му са били да организира работата на персонала, да обучава хората, да ги назначава, да ги наема, да поръчвастока и много други неща. Реално той е поръчвал стоки от „Боки“ и „К. медиа“ – зеленчуци, картофи, плодове и други които са необходими за реализацията на нашия краен продукт.. Другите неща са идвали от кухни майки, така да се каже. Правел е поръчки всеки ден, без неделя. В неделя не е имало доставки. Всяка сутрин е идвал служител, който е работел към определената фирмата. Пристигал е със стоката, която са му поръчвали предишната вечер. Идвали са с техен транспорт. Давали са му една стокова разписка, като той е знаел какво е поръчал предишния ден, проверявал какво му карат и е освобождавал колата. По-голяма част от доставките в началото са се плащаха в брой. Фактурата се е получавала на месечна база. След предявяване на стоките разписки в съдебно заседание свидетелят е обяснил, че те са стандартни, както и че той е завеждал стоквата наличност всеки ден. Такива са стоките разписки, които пристигаха всеки ден, във всички обекти. От „К. медиа“ са комуникирали с господин, чието име не си спомня. Заявките ги е правел по телефона. В повечето случаи е контактувал с мъж. Понякога е вдигала жена му, но това беше много рядко. Колата е била бяла.

От свидетелските показания на Г. Ю. Т. се установи, че от 2017 година до юни 2019 година е работила в „Скаптобара“, като помощник - готвач на [улица]. „Скаптобара“ се занимава с бургери и картопки. Тя е правила ежедневните поръчки по телефона, а когато не е била на работа ги е правил друг помощник - готвач. Управителят е изпълнявал други задължения. Имало е няколко фирми на които са поръчвали. Познати са й като имена „В. фрут“, „Боки – 94“ и „К. медиа“. Всеки ден са правили заявка за зеленчуци и плодове и всеки ден са получавали стока. Пояснява, че стоката е идвала със стокова разписка. Имало е допълнително листчета, с които са чеквали какво е доставено. Касиерът е заплащал в брой. Стоките са идвали с техен транспорт. Който е бил на работа е приемал стоката. Виждал е дали всичко е наред и след това си я внасял. След предявяване на стоките разписки свидетелят е заявил, че точно така са изглеждали. Доколкото си спомня са се подписвали, касиерът се е подписвал и

плащал. Тя е била отзад в кухнята, а касиерът отпред в салона. Не може да каже дали ги е разписвал или не. Те са си изпълнявали поръчките и съответно той е проверявал стоката. Доставчиците са си доставяли стоката. Заявява, че са и познати доставчиците „К. медиа“ и „Ступи 1“, като твърди, че едните са идвали с баничарка, имало е и едно определено момче, което е идвало с една като Л. кола, бежова на цвят. С оглед изложеното и мотивите за отказ да се признае право на приспадане на данък, съдът намира, че само поради единствения мотив за липса на материална обезпеченост на преките доставчици не може да се ограничи правото на получателя по доставки на стоки и услуги да приспадне данъчен кредит за платени от него стоки и услуги, ползвани за целите в икономическата му дейност, при липса на данни за данъчна измама. В тази насока са Решения на СЕС по дело С-18/13, както и решения по делата „Б.“ и „Ф.“ и цитираната в тях практика. Режимът на правото на данъчен кредит, предвиден в Директива 2006/112 не допуска данъчнозадълженото лице, което не е знаело или не е могло да знае, че съответната сделка е част от извършена от доставчика данъчна измама или че сделка по веригата е опорочена, поради измама с ДДС, да бъде санкционирано, като не му бъде признато право на приспадане на ДДС. В случая органите по приходите излагат съображения, предимно свързани с липсата на кадрова обезпеченост на доставчиците, като в същото време не се позовават и не представят доказателства за наличие на данъчна измама.

Съгласно решение по дело С-18/13 от 13.02.2014 година обаче, именно данъчната измама трябва да бъде доказана във връзка с липсата на материална или кадрова обезпеченост, както и пропуските в счетоводната отчетност на доставчиците. При липса на установена данъчна измама, посочените пропуски сами по себе си не могат да бъдат основание за отказ да се признае правото на приспадане на данъчен кредит. В посоченото решение се разяснява, „ че само по себе си, за да се откаже признаването на правото на приспадане, не е достатъчно да липсва материална и персонална обезпеченост на доставчика или негов подизпълнител, нито разходите за услугата в счетоводната им документация да са неоправдани или в някои документи да липсват подписи на посочените като доставчици лица. Необходимо е още тези обстоятелства да сочат за наличието на измама и от обективните данни, предоставени от органите по приходите да се установява, че данъчно задълженото лице е знаело или е трябвало да знае, че сделката, с която е обосновава правото на приспадане, е част от измама“. Съобразно т. 46-53 от визираното Решение на СЕС по дело С-342/11, в хипотезите, при които доставката не е извършена между посочените във фактурите страни, проверката дали самият издател на фактурата е осъществил въпросната сделка е предпоставена от наличието на конкретни улики за наличието на измама, предоставени от данъчния орган/т. 53/. Това разбиране е застъпено и в т. 61 и т. 62 от решението на СЕС. По обединени дела С -80/11 и С-142/11, съобразно които „данъчната администрация не може по принцип да изисква от данъчнозадълженото лице,

което иска да упражни правото на приспадане на ДДС, от една страна, да провери, че издателят на фактурата за стоките, във връзка с които се иска упражняване на това право, има качеството на данъчнозадължено лице, разполагал е със стоките, предмет на доставката, бил е в състояние да ги достави и е изпълнил задълженията си за деклариране и внасяне на ДДС, за да се увери, че доставчиците нагоре по веригата не са извършили нарушения или измама, или, от друга страна да притежава документи в това отношение.

В обобщение следва, че наличието на преки доказателства за реалност на доставките на стоки и услуги, каквито ревизираното лице при проявена дължима грижа е обезпечило още в хода на своята търговска дейност, като съставя различни по вид писмени доказателства (фактури, касови бонове, стокови разписки, счетоводни регистри, справки – декларации по ДДС, дневници за продажби и покупки.) дава основание на настоящия съдебен състав да приеме за успешно проведено от страна на жалбоподателя главно и пълно доказване на настъпване на юридически факти, водещи до възникване на право на приспадане на данъчен кредит по процесните фактури. Неоткриването на третите лица на адресите на управление само по себе си не може да формира изводи във вреда на ревизираното лице, но доказателствената празнота следва да се цени наред с всички останали факти и обстоятелства, установени по време на данъчната ревизия. В случая обстоятелството на ненамирането на доставчиците на адресите, обсъдено съвкупно с фактите, разгледани по-горе в мотивите на настоящото решение не разколебава извода за доказана реалност на процесните доставки.

II. Относно задълженията по ЗКПО:

Въз основа на фактите и обстоятелствата, установени в частта на облагането по ЗДДС и на основание чл. 26, т. 2 от ЗКПО, ревизиращият екип е преобразувал декларирания счетоводен финансов резултат в посока увеличение с отчетените разходи в размер на 19 790,10 лв. по фактурите, издадени от посочените по-горе дружества. Мотивите за тази преценка са аналогични на изложените по-горе, поради което съдът не намира за нужно да ги преповтаря. Най-общо те се изразяват в липсата на доказателства за наличие на материална и техническа обезпеченост за изпълнението на доставките, липса на счетоводна отчетност за начисляване на данъка по реда на чл.86 ЗДДС, непредставяне на изискани документи и т.н., поради което е отказано правото на приспадане на данъчен кредит по тях. Според чл. 26, т. 2 ЗКПО не се признават за данъчни цели счетоводни разходи, които не са документално обосновани по смисъла на този закон. С оглед гореизложеното, при наличието на доказателства за осъществяване на доставки на услуги и спазването на изискванията на чл. 10, ал. 1 ЗКПО, незаконосъобразен е изводът на органите по приходите за това, че разходът, документиран с процесните фактури, не може да бъде признат.

Съобразно действащата нормативна уредба, за да е налице правото на приспадане на данъчен кредит за получателя по доставките, какъвто е жалбоподателя, следва да са изпълнени условията на чл. 68 и чл. 69 от ЗДДС,

както и да не са намерили проявление ограниченията на това право визирани в чл. 70 от с.з. Видно от разпоредбата на чл. 68 от ЗДДС, данъчен кредит е сумата на данъка, която регистрираното лице има право да приспадне от данъчните си задължения по този закон за получени от него стоки или услуги по облагаеми доставки. Чл. 69, ал. 1 от ЗДДС съдържа изискването стоките или услугите, предмет на доставката, да се използват за целите на извършваните от регистрираното лице облагаеми доставки, за да има право лицето да приспадне данъка за стоките или услугите, които доставчикът - регистрирано по този закон лице, му е доставил или предстои да му достави. Правото на приспадане на данъчен кредит възниква за получателя, при условие че същият притежава данъчен документ, издаден по реда на ЗДДС и съдържащ изискуемите реквизити.

Безспорно е, че признаването на право на приспадане на данъчен кредит е неразривно свързано с извършването на реална доставка по смисъла на чл. 6 и чл. 9 от ЗДДС. В общия случай, за обосноваване на доставка на стоки е необходимо установяването на обстоятелството, че ревизираното дружество е получило стоки от съответния вид и количество и че доставчикът разполага с тези количества и видове стоки, чиято собственост може да прехвърли, както и други обективни обстоятелства, съпътстващи такива доставки - доказателства за индивидуализация на стоката, за нейното транспортиране, за нейното предаване, за мястото на изпълнение - складови бази, транспорт и др.

В хода на ревизията е установено, че фактурите, издадени от следните доставчици: „ВИТОША ФРУТ“ ЕООД, „КОНСУЛТИНГ И МЕДИА БГ“ ЕООД, „БОКИ-94“ ЕООД и „КОИН ФАКТОРИ“ ЕООД, както и са увеличени счетоводните финансови резултати за 2016 г. и за 2017 г. и с разходи по опростени фактури, издадени от „СТУПИ 1“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], по периоди както следва: за 2016 г.- 242,60 лв. и за 2017 г. - 512,80 лв. са за доставки, за които няма доказателства да са реално извършени, поради което е прието, че на жалбоподателя не следва да се признае право на приспадане на данъчен кредит за тях. В контекста на изложеното по-горе настоящият съдебен състав намира това заключение за неправилно, тъй като се гради на неправилно установена фактическа обстановка и изводи, базирани на ненадлежно събран доказателствен материал.

Жалбоподателят, като лице, което черпи благоприятни за себе си правни последици, носи доказателствена тежест за установяване с всички допустими доказателствени средства реалността на доставките и материално-правните предпоставки по ЗДДС за възникване и упражняване право на приспадане на данъчен кредит. Т. доказване, съдът намира за успешно проведено пред ревизиращите органи, както и в рамките на настоящото съдебно производство, което води до обосноваване извод за наличие на доказателства за реално осъществени стопански операции, документирани с процесните фактури. Наличието на доставка за целите на ЗДДС рефлектира пряко и на отчетените разходи за тези доставки по ЗКПО. Именно във връзка с това, органите по

приходи са извършили допълнително преобразуване за целите на данъчното облагане в увеличение, което с оглед изложените от съда мотиви в предходната част на съдебното решение касаеща задълженията по ЗДДС на оспорващото дружество е неправилно. В случая съдът намира за установено, с оглед целия събран в хода на съдебното производство доказателствен материал, че ревизираното лице представи доказателства за реалното извършване на стопанските операции.

По отношение на разноските.

На основание чл. 81 ГПК във вр. с § 2 ДР на ДОПК съдът следва да се произнесе по претенциите на страните за присъждане на разноски. Предвид изхода на делото и на основание чл. 161, ал. 1, изр. 3 ДОПК в полза на жалбоподателя следва да бъдат присъдени разноски съобразно списъка по чл.80 ГПК в размер на 4 782,50 лв. (50 лв. - ДТ, 3348 лв. – адвокатски хонорар, 700 лв. депозит за ССЧЕ, 684,50 – допълнителен депозит за ССЧЕ). По аргумент от противното на чл. 161, ал. 1, изр. 1 ДОПК на ответника разноски не се дължат, като при отхвърляне на претенцията за разноски, съобразно константната практика на ВКС, не се постановява нарочен диспозитив.

С тези мотиви, съдът

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на „СКАПТОБАРА“ ООД с ЕИК[ЕИК], с адрес за кореспонденция [населено място], [улица] чрез адвокат Д. Д. П., срещу Ревизионен акт №Р-22220420005301-091-001/30.09.2021 г., издаден от М. Й. С. – орган, възложил ревизията, и Б. В. М. – ръководител на ревизията и потвърден с Решение № 1987/29.12.2021 г. на Директора на Дирекция „ОДОП“, с който са определени допълнителни задължения за данък добавена стойност в общ размер на 39 556,18 лв., както и в частта на извършеното увеличение на счетоводния финансов резултат произтичащи от установени допълнителни задължения за корпоративен данък по ЗКПО в размер на 19 790,10 лв. и за лихви за просрочие в общ размер на 16 317,41лв.

ОСЪЖДА Териториална дирекция на НАП да заплати на „СКАПТОБАРА“ ООД с ЕИК[ЕИК], сумата от 4 782,50 лв. Разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от връчване на преписи на страните.

СЪДИЯ: